

ΓΙΩΤΑ ΦΩΤΟΥ

ΤΟ
ΔΙΩΡΟΦΟ
ΤΗΣ
ΤΣΙΜΙΣΚΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το δώροφο της Τσιμισκή**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιώτα Φώτου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Ανδρεάδης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Γιώτα Φώτου, 2015
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Stephen Mulcahey/Arcangel Images,
Reinhold Leitner, extradeda/www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2015, 6.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1088-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1089-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • **www.psychogios.gr**

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • **www.psychogios.gr**

ΓΙΩΤΑ ΦΩΤΟΥ

ΤΟ
ΔΙΩΡΟΦΟ
ΤΗΣ
ΤΣΙΜΙΣΚΗ

*Στα αδέρφια μου,
Αίλιαν και Νίκο*

Το γκρίζο χρώμα του ουρανού

20 Ιουλίου 2014

Δώδεκα χρόνια πρέπει να πέρασαν από εκείνο το βράδυ που είχα βρεθεί στον σταθμό Λαρίσης περιμένοντας πάλι την αμαξοστοιχία των οχτώ για Θεσσαλονίκη. Στεκόμουν ακριβώς στο ίδιο σημείο, όρθια μπρος στις αποβάθρες, ψάχνοντας στην τσάντα μου τον αναπτήρα. Κάπνιζαν τότε μέσα στο τρένο, αλλά όσο φανατική καπνίστρια κι αν ήμουν, δε μου ήταν εύκολο να σηκώνομαι από τη θέση μου και να ψάχνω το μπαρ όπου αρκετοί επιβάτες με ένα τσιγάρο στο ένα χέρι κι ένα πλαστικό κύπελλο με καφέ στο άλλο συνωστίζονταν όρθιοι και ο χώρος έμοιαζε με τεκέ. Στεκόμουν λοιπόν ψάχνοντας εναγωνίως τον αναπτήρα για μια τελευταία ρουφηξιά πριν από το πολύωρο ταξίδι.

«Μου επιτρέπετε;»

Η φωνή γνωστή, αγαπημένη. Το τσιγάρο είχε πέσει από το χέρι μου και όρμησα στην αγκαλιά του.

«Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ!» ψιθύρισα κρύβοντας το πρόσωπό μου στον ώμο του Ντανιέλ.

Με έσφιξε χωρίς να πει τίποτα. Δε χρειαζόταν. Όλα εί-

χαν ειπωθεί μέσα στις προηγούμενες σαράντα οχτώ ώρες που είχαμε περάσει μαζί στο διαμέρισμά του, στο Μαρούσι. Είχε επιμείνει, θυμάμαι, να με συνοδεύσει στον σταθμό, αλλά του ζήτησα να καλέσει ένα ταξί. Δεν ήθελα να τον ταλαιπωρήσω, και εξάλλου ήμουν πλημμυρισμένη από ευτυχία, αγάπη, έρωτα, κι άλλα συναισθήματα που δεν είχαν όνομα, που δεν είχα νιώσει άλλη φορά.

«Ήθελα ακόμα δυο λεπτά μαζί σου», μου είχε πει καθώς με απομάκρυνε από την αγκαλιά του, κοιτάζοντάς με στα μάτια.

«Καλά έκανες! Έκανες πολύ καλά!»

Έβγαλε τα δικά του τσιγάρα, άναψε ένα, το έβαλε στο στόμα μου και μετά άναψε ένα δεύτερο για τον εαυτό του.

«Θα έρθω, Ειρήνη! Θα κάνω τα αδύνατα δυνατά και θα είμαι στη Θεσσαλονίκη την Παρασκευή».

«Μα η δουλειά σου;»

«Έφυγες και ένιωσα χαμένος. Γι' αυτό βιάστηκα να σε προλάβω εδώ στον σταθμό για ακόμα ένα φιλί, ακόμα μια αγκαλιά! Θα έρθω. Να έχεις τα πράγματά σου έτοιμα. Θα πάμε στη Χαλκιδική, σε εκείνο το ξενοδοχείο...»

Έσφιξα το χέρι του και ύστερα με έπιασε μια ακατάπαυστη φλυαρία. Μιλούσα, μιλούσα... Τι έλεγα; Δε θυμάμαι. Θυμάμαι μόνο το βλέμμα του γεμάτο λατρεία, τρυφερότητα. Εκείνος ο άθλιος σταθμός ξαφνικά απέκτησε χρώμα, μελωδία, το πλήθος ζωντάνεψε χαρούμενο, τα κτίρια φωτίστηκαν, οι αποχωρισμοί έπαψαν να πονούν.

«Σ' αγαπώ», είχε πει κι εγώ χάθηκα, έχασα τον ειρμό μου, τις λέξεις, τον τόπο. Όσπου τα μεγάφωνα ανακοίνωσαν την άφιξη της αμαξοστοιχίας. Τον έσφιξα επάνω μου.

«Την Παρασκευή θα σε δω».

«Είναι πολλές μέρες μέχρι την Παρασκευή;»

«Πέντε».

«Είναι πολλές!»

«Ναι, είναι, αλλά θα περάσουν γρήγορα αν σκέφτεσαι τις στιγμές που ζήσαμε αυτό το Σαββατοκύριακο και τις στιγμές που μας περιμένουν».

«Δε θέλω να φύγω».

«Το ξέρω. Ούτε εγώ θέλω να φύγεις».

Με φίλησε και με οδήγησε στις σκάλες του βαγονιού.

«Μπορείς να εξετάσεις σοβαρά την περίπτωση να παραιτηθείς από τη δουλειά και να έρθεις να μείνεις εδώ, μαζί μου», με παρακάλεσε καθώς μου έδινε τη βαλίτσα.

Γέλασα αμήχανα. Η πρότασή του με είχε αιφνιδιάσει. Όχι πως δεν είχα σκεφτεί μια τέτοια προοπτική, αλλά σκόναφα στη σοβαρότητα της απόφασης. Είχα αγωνιστεί για τη δουλειά μου, είχα παλέψει. Το ίδιο βέβαια είχε κάνει κι εκείνος. Ο Ντανιέλ Μπενουά, Γάλλος με ελληνικές ρίζες από την πλευρά της μητέρας του, είχε εγκατασταθεί οριστικά στην Αθήνα, μαγεμένος από την πόλη και ικανοποιημένος από τις συνθήκες εργασίας που του εξασφάλισε η εταιρεία που τον είχε προσλάβει. Τότε ο δεσμός μας μετρούσε μόλις πέντε μήνες. Ήμουν σίγουρη για τα συναισθήματά μου αλλά... Δεν ήταν εύκολο να τα παρατήσω όλα. Όπως δεν ήταν εύκολο και σε εκείνον να αφήσει τη ζωή που με τόσο κόπο έχτισε για μια νέα αρχή στη συμπτωτεύουσα, μαζί μου.

Αν ανταποκρινόμουν στην πρότασή του, τότε...

Δώδεκα χρόνια πέρασαν και εγώ στην ίδια θέση, στον σταθμό Λαρίσης, να ψάχνω πάλι στην τσάντα μου τον αναπτήρα για ένα τελευταίο τσιγάρο. Αναζήτησα μέσα στο πλήθος το πρόσωπό του. Ήθελα να τον ακούσω να μου λέει «Μου επιτρέπετε;». Το ήξερα πως δε θα ερχόταν. Μία

ώρα νωρίτερα είχε καλέσει ένα ταξί και μου έδωσε ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο καθώς έβγαινα από το διαμέρισμα. Τα μάτια του ήταν κολλημένα στον υπολογιστή όπου περιμενε ένα μήνυμα, μάλλον επαγγελματικό. Η πόρτα έκλεισε με πάταγο και εγώ προχώρησα στο ασανσέρ νιώθοντας ένα παγωμένο χέρι να σφίγγει την καρδιά μου. Έκανα να γυρίσω πίσω, να μείνω μαζί του για δυο λεπτά ακόμα, αλλά ό,τι ήταν να πούμε το είχαμε πει κατά τη διάρκεια του Σαββατοκύριακου. Ποιο να ήταν σε σειρά, άραγε, αυτό το Σαββατοκύριακο από όσα πέρασα μέσα σε εκείνο το διαμέρισμα τα τελευταία δώδεκα χρόνια; Βάλθηκα να μετρώ λες και θα μπορούσα να βγάλω άκρη. Κάθε χρόνος έχει πενήντα δύο Σαββατοκύριακα, τα δώδεκα χρόνια εξακόσια είκοσι τέσσερα... Δε θα ήμουν τα μισά από αυτά στην Αθήνα; Μια ερωτευμένη μαριονέτα που κινείται χωρίς τη θέλησή της, χωρίς να υπολογίζει τις δικές της ανάγκες και επιθυμίες! Διπλή ζωή για δώδεκα χρόνια. Η ζωή του Σαββατοκύριακου και η άλλη της καθημερινότητας. Ο έρωτας και η ρουτίνα. Το όνειρο και η πραγματικότητα.

Αναψα μόνη μου το τσιγάρο και άρχισα να παρατηρώ γύρω. Άθλιος σταθμός, μουντή ατμόσφαιρα και οι αποχωρισμοί να παγώνουν τις καρδιές. Ό,τι είχα να πω μαζί του το είπα μέσα στις τελευταίες σαράντα οχτώ ώρες.

«Μαμά, μπορώ να ζωγραφίσω μέσα στο τρένο;»

Το αγοράκι που μίλησε δεν ήταν παραπάνω από πέντε χρόνων. Κρατούσε στο ένα του χέρι ένα μπλοκ ζωγραφικής και στο άλλο ένα κουτί με ξυλομπογιές.

«Βέβαια μπορείς να ζωγραφίσεις».

Η μητέρα του ήταν περίπου στην ηλικία μου.

«Τι να ζωγραφίσω;»

«Ό,τι θέλεις».

«Έναν ουρανό».

«Μπράβο! Θα ζωγραφίσεις έναν ουρανό».

Το αγόρι σήκωσε το κεφάλι. Ακολούθησα τη ματιά του.

«Δε μ' αρέσει αυτός ο ουρανός. Ποιος τον έβαψε έτσι;»

Η μητέρα του δεν απάντησε. Ούτε και σε μένα αρέσει αυτός ο ουρανός. Αυτό το γκριζο κομμάτι ουρανού που φαίνεται ανάμεσα από τις αντένες και τους ξεθωριασμένους σοβάδες των πολυκατοικιών. Αυτός ο καθρέφτης της ψυχής μου. Κοίταξα το παιδί και ένιωσα ενοχές.

«Δε μ' αρέσει αυτός ο ουρανός!» Το αγοράκι χτύπησε το πόδι του με θυμό. «Δε θα τον ζωγραφίσω!»

Θα ήθελα να είχα συναντήσει αυτό το αγόρι μια από εκείνες τις μέρες που είχα βάλει τον ουρανό με το γαλάζιο χρώμα της ελπίδας ή το μοβ του ονείρου.

«Δε θα τον ζωγραφίσω!»

«Εντάξει, ζωγράφισε έναν άλλο».

«Ποιον; Δε βλέπω άλλο ουρανό!»

«Κλείσε τα μάτια σου και θα τον δεις μέσα σου».

Το αγόρι έκλεισε σφιχτά τα μάτια του. Έψαξα κι εγώ μέσα μου για έναν άλλο ουρανό. Ανακάλυψα μόνο αυτόν που έχει το χρώμα του πάγου.

«Θαβάλω μπλε χρώμα...»

«Εντάξει!»

«Και ροζ...»

«Και ροζ!»

«Θα κάνω κι έναν κόκκινο ήλιο».

«Κίτρινο ήλιο να κάνεις. Ο ήλιος είναι κίτρινος».

«Είναι λίγο κίτρινος και λίγο κόκκινος!»

«Καλά!»

Το αγόρι έτρεξε σε έναν πάγκο που είδε άδειο. Άνοιξε το μπλοκ.

«Στο τρένο θα ζωγραφίσεις, όχι εδώ», φώναξε η μητέρα του πηγαίνοντας κοντά του.

Δεν μπόρεσα να ακούσω τη συνέχεια της συζήτησής τους. Το τσιγάρο σχεδόν τελείωνε. Κοίταξα πάλι γύρω. Είδα αγκαλιές, φιλία, αμήχανα γέλια και συνοφρυωμένα πρόσωπα. Δεν είδα το γαλάζιο της ελπίδας, ούτε το μοβ του ονείρου. Κι όμως ήξερα ότι είναι εκεί. Κρύβονταν από τα δικά μου μάτια, αλλά ήταν εκεί! Χόρευαν μέσα σε ξένες καρδιές με το κόκκινο και το κίτρινο του ήλιου, το χρυσάφι της χαράς, το σκούρο μπλε του πόνου.

Ένα ζευγάρι νεαρών φιλιούνταν χωρίς να νοιάζονται για τους άλλους. Μια μητέρα έδινε τις τελευταίες οδηγίες στον φοιτητή γιο της. «Σου έχω αφήσει το κρέας βρασμένο, μπορείς να προσθέσεις λίγο ρύζι. Το ρύζι λαπαδιάζει γι' αυτό δεν το ετοίμασα. Ή πατάτες! Μπορείς να το κοκκινίσεις και να τηγανίσεις πατάτες!» «Εντάξει, μάνα, κατάλαβα!» «Και μην ξεχνάς να ρίχνεις χλωρίνη στην τουαλέτα...» «Εντάξει, μάνα!» Ένα τρένο μπήκε στον σταθμό. Δεν ήταν το δικό μου.

Μια κοπέλα γύρω στα τριάντα, με ύψος χαμένο, έχοντας το τσιγάρο στο στόμα, έψαχνε την τσάντα της. Είχε περρίπου την ηλικία που είχα εγώ πριν από δώδεκα χρόνια. Πλησίασα.

«Μου επιτρέπετε;» Έγινε εγώ το αγαπημένο χέρι, που ίσως... ίσως και εκείνη περιέμενε.

«Ευχαριστώ». Ένα γρήγορο χαμόγελο και επέστρεψε στις σκέψεις της.

Πώς να ήταν άραγε ο δικός της ουρανός;

Φορούσε ένα κομψό μοβ εξώπλατο φουστάνι και κρατούσε μια πανάκριβη γκριζα τσάντα. Τα καστανά μακριά μαλλιά της έπεφταν ελεύθερα στους ώμους. Ήταν ψηλό-

τερη από ένα και εβδομήντα, με ωραίο παράστημα, και το πρόσωπό της είχε έντονα χαρακτηριστικά, γαλάζια μάτια και κατάλευκη επιδερμίδα. Αυτή η κοπέλα θα έπρεπε να έχει τα μαλλιά της βαμμένα ξανθά.

Ήξερα τι έκανα. Παρατηρούσα τους άλλους για να ξεφεύγω από τις δικές μου σκέψεις, εκείνες που δεν άντεχα. Λογικά δεν είχα κανένα λόγο να νοιάζομαι για το χρώμα των μαλλιών μιας άγνωστης κοπέλας, ούτε για ξένους ουρανούς. Το ήξερα αυτό το παιχνιδάκι. Ήταν το αγαπημένο μου. Και το έπαιζα καλά. Σε κάθε πρόσωπο έβλεπα μια ιστορία. Δε με ένοιαζε αν ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα, αρκεί που με έβγαζε από τη δική μου. Για τη συγκεκριμένη γυναίκα θα έλεγα ότι την πήγαιναν στη Θεσσαλονίκη επαγγελματικά θέματα. Φαινόταν προβληματισμένη και το βλέμμα της δεν είχε το χρώμα του αποχωρισμού. Αυτό το χρώμα που μπορούσα να διακρίνω σε πολλούς άλλους γύρω μου, ακόμα και σε εκείνους που γελούσαν θέλοντας να το κρύψουν.

Τα μεγάφωνα ανήγγειλαν την άφιξη της αμαξοστοιχίας με προορισμό τη Θεσσαλονίκη. Δεν ήθελα να πάω στη Θεσσαλονίκη, ούτε να μείνω στην Αθήνα. Θα προτιμούσα να συνεχίσω το ταξίδι... Θα προτιμούσα αυτή η αμαξοστοιχία να είχε προορισμό το εξωτερικό, τη Βιέννη, για παράδειγμα. Τότε θα άλλαζα το εισιτήριό μου –θα το έκανα μέσα στο τρένο– και θα χανόμουν, δε θα επέστρεφα στην Ελλάδα ποτέ. Ποτέ δε θα βρισκόμουν ξανά στο διαμέρισμα του Αμαρουσίου. Ποτέ!

Βαγόνι δύο, θέση τριάντα οχτώ. Δεν είχα αποσκευές. Το διαμέρισμα του Ντανιέλ εδώ και χρόνια φιλοξενούσε στη δίφυλλη ντουλάπα του δυο τρεις αλλαξιές δικές μου, εσώρουχα, πιτζάμες και στο ποτηράκι του μπάνιου η ροζ οδοντόβουρτσα στεκόταν δίπλα στη δική του. Είδη μακιγιάζ

και μια βούρτσα για τα μαλλιά ήταν κρυμμένα στο ντουλαπάκι του καθρέφτη. Εδώ και καιρό, ήξερα ότι άλλαζε θέση στα πράγματά μου όταν έλειπα. Τα έκρυβε έτσι ώστε να μην τα βλέπουν κάποιοι. Δεν είπα ποτέ τίποτα. Τουλάχιστον είχε την ευαισθησία να τα εμφανίζει όταν επέστρεφα. Έπαιζα το παιχνίδι του και δε μιλούσα. Ίσως θα έπρεπε σήμερα να τα μαζέψω. Δεν το έκανα. Μπορεί να το έκανε εκείνος, μπορεί και όχι.

«Συγγνώμη, η θέση τριάντα εφτά;»

Έδειξα τη διπλανή θέση στην κοπέλα με το μοβ φουστάνι. Δε φάνηκε να με αναγνωρίζει. Για εκείνη δεν ήμουν τίποτε άλλο παρά ένα χέρι που της άναψε το τσιγάρο. Ανέβασε το μικρό βαλιτσάκι της στην ειδική υποδοχή πάνω από τα καθίσματα και κάθισε δίπλα μου αμίλητη. Ένα λεπτό αργότερα τις απέναντι από τις δικές μας θέσεις τις κατέλαβαν δυο νεαροί, Πακιστανοί προφανώς, αν κρίνω από το χρώμα της επιδερμίδας τους και το ντύσιμο. Κρατούσαν ο καθένας από μια πλαστική σακούλα σούπερ μάρκετ. Έστειλαν ένα βεβιασμένο χαμόγελο σε μένα και μια ματιά στην κοπέλα η οποία, καθώς είχε το κεφάλι κατεβασμένο, δεν έδειξε να αντιλαμβάνεται την παρουσία τους. Το δικό τους βλέμμα είχε το μαύρο χρώμα της απόγνωσης.

Συγκεντρώθηκα στις πλαστικές σακούλες που κρατούσαν. Ένα πλεκτό πουλόβερ και δυο κρουασάν από αυτά που πουλιούνται στα περίπτερα διακρίνονταν στην πρώτη, ενώ η δεύτερη άφηνε να φανεί μόνο μια φραντζόλα ψωμί τυλιγμένη στο άσπρο χαρτί που χρησιμοποιούν τα αρτοποιεία. Με ενοχλούσε η παρουσία των νεαρών. Έφερνε τα δικά μου προβλήματα σε υποδεέστερη θέση. Κανονικά θα έπρεπε να με παρηγορεί, να μου δίνει κουράγιο, να με κάνει τέλος πάντων να πω ένα «Δόξα τω Θεώ». Αλλά τόσες νύχτες

αγρύπνιας, τόσα δάκρυα, απογοητεύσεις, σχέδια που δεν ευδοκίμησαν, όνειρα που έμειναν μόνο όνειρα, τόσες λανθασμένες αποφάσεις μπορούσαν να σβηστούν με ένα «Δόξα τω Θεώ» μπρος στη δυστυχία κάποιων άλλων; Με ενοχλούσε η παρουσία των νεαρών γιατί μέσα στο μαύρο βλέμμα τους είδα μια σπίθα, μια μικρή σπίθα ελπίδας που αποδείκνυε ότι είχαν ακόμα ένα ελάχιστο απόθεμα δύναμης που τους ωθούσε να παλέψουν, να σχεδιάσουν, να ονειρευτούν και να καρφώσουν τα μάτια τους πάνω μου επικρίνοντας σιωπηλά την αδιακρισία μου.

Κοίταξα έξω. Όσοι έμειναν έστελναν φιλιά από μακριά σ' αυτούς που έφευγαν. Ο Ντανιέλ δεν ήταν ανάμεσά τους. Τον θυμόμουν να στέκεται μπρος στο παράθυρο του βαγονιού, να με κοιτάζει στα μάτια. Τα στόματά μας κλειστά και οι λέξεις να πλημμυρίζουν τον χώρο, να βγαίνουν από τον σταθμό, να απλώνονται πάνω από την πόλη. «Σ' αγαπώ», «Θα μετρώ τις μέρες, τις ώρες, τα λεπτά!»

Εδώ και καιρό έπαψε να με συνοδεύει στον σταθμό. Τελείωσαν οι εκπλήξεις, αραίωσαν τα Σαββατοκύριακα και οι καθημερινές μας συνομιλίες περιορίστηκαν στα τυπικά.

«Τι κάνεις;»

«Καλά!»

«Πού είσαι;»

«Στη δουλειά!»

«Εντάξει λοιπόν. Τα λέμε!»

Και την επομένη πάλι η ίδια συνομιλία. Και δικαιολογίες.

«Δεν έχω τελικά χρόνο το Σαββατοκύριακο. Λυπάμαι!»

«Μην το σκέφτεσαι, κι εγώ μπλεγμένη είμαι».

Η αμαξοστοιχία ξεκίνησε. Έκλεισα τα μάτια και προσπάθησα να δω τις επαγγελματικές υποχρεώσεις της εβδομάδας που ερχόταν. Ο ελεγκτής ζήτησε τα εισιτήρια. Η κο-

πέλα δίπλα μου άνοιξε την γκρίζα τσάντα της και έβγαλε μαζί με το εισιτήριο ένα βιβλίο. Το είχα διαβάσει. Ήταν ένα βιβλίο κάποιου Ισπανού συγγραφέα που έγινε παγκόσμιο μπεστ σέλερ. Ο σελιδοδείκτης που υπήρχε μέσα τη βοήθησε να το ανοίξει στη σελίδα εκατόν πενήντα τέσσερα. Φοβόμουν μήπως φανώ πάλι αδιάκριτη. Έξω από το βαγόνι τα κτίρια με πλησίαζαν απειλητικά. Άκουγα τους ψιθύρους που έκρυβαν μέσα τους. Οι ψίθυροι δυνάμωναν, αναμειγνύονταν σ' ένα υπόκωφο βουητό χαράς και λύπης, ενθουσιασμού και απογοήτευσης, βαρεμάρας και εγρήγορσης, έτρεχαν αντίθετα από μένα, με προσπερνούσαν, χάνονταν πίσω μου. Τα κτίρια και οι φωνές τους. Σκοτεινίαζε για τα καλά. Ένα δωμάτιο φωτίστηκε, κι άλλο, κι άλλο... Τα κτίρια εξαφανίζονταν. Τη θέση τους την έπαιρναν τώρα δέντρα. Πεύκα. Κι αυτά ψιθύριζαν. Όχι, δεν ψιθύριζαν. Σιγοτραγουδούσαν χορεύοντας. Περνούσαν εμπρός μου σιγοτραγουδώντας και έφευγαν πίσω μου κι αυτά. Κι ύστερα χωράφια, ένας φωτισμένος αυτοκινητόδρομος και στο βάθος η γραμμή του ορίζοντα ξεθώριαζε, ξεθώριαζε, χανόταν! Τα φώτα μέσα στο βαγόνι άναψαν, τα τζάμια έγιναν καθρέφτες, μέσα τους είδα εμένα και την κοπέλα με το μοβ φουστάνι. Μπορούσα τώρα να την παρατηρώ χωρίς να το καταλαβαίνει. Μπορούσα να γίνω όσο αδιάκριτη ήθελα κοιτάζοντας την εικονική πραγματικότητα που μου εξασφάλιζε ο καθρέφτης των παραθυριών του τρένου. Είχε στυλωμένο το βλέμμα της στο βιβλίο που κρατούσε στα χέρια της αλλά δε διάβαζε. Ταξίδευε στον δικό της ουρανό.

Στάση Οινόη. Οι δυο νεαροί Πακιστανοί κατέβηκαν. Έβριξα μια ματιά στο βιβλίο της κοπέλας. Παρέμενε ανοιχτό στη σελίδα εκατόν πενήντα τέσσερα.

«Το έχω διαβάσει. Είναι πολύ καλό».

Μια γυναίκα που βρίσκεται μέσα σε μια μακροχρόνια, αδιέξοδη σχέση, ένας επιτυχημένος επιχειρηματίας που κρατά κρυμμένα μυστικά, μια νύφη που φεύγει από τον ίδιο της τον γάμο αμέσως μετά τον γαμήλιο χορό και μια υπερήλικη που έχει οικειοποιηθεί ένα ξένο όνομα συναντιούνται κάτω από ένα περίεργο παιχνίδι της μοίρας κι αποφασίζουν να ξεκαθαρίσουν μια παλιά ιστορία. Έτσι έρχονται στο προσκήνιο γεγονότα που σπιγμάτισαν για πάντα την ιστορία της ανθρωπότητας, δύσκολες εποχές και συνταρακτικές προσωπικές ιστορίες, γεμάτες πόνο και ξεριζωμό, ανάρμοστους έρωτες και προδοσίες, ελπίδες κι αγώνες για επιβίωση. Συνδεδειγμένος κρίκος όλων η Θεσσαλονίκη κι ένα διώροφο σπίτι στην Τοιμισκή.

*Η Μικρασιατική Καταστροφή, ο διωγμός των Ποντίων
κι αργότερα ο τραγικός αφανισμός των εβραίων
της Θεσσαλονίκης στήνουν τον καμβά πάνω στον οποίο
η Γιώτα Φώτου πλέκει μια συγκλονιστική ιστορία
γεμάτη ανθρώπινα πάθη, μεγάλες αλήθειες
κι απρόσμενες ανατροπές.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1088-3

9 786180 110883

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΖ. 16545

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η